

ת"פ 39653/06/21 - מדינת ישראל נגד פלוני (עציר) ע"י

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ת"פ 39653-06-21 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני בעניין:	כבוד השופט חגי טרסי המאשימה	מדינת ישראל
נגד		
הנאשם		פלוני (עציר) ע"י ב"כ עו"ד אבי כהן

גזר דין

הנאשם הורשע, על פי הודאתו, במסגרת הסדר טיעון, בכתב אישום מתוקן, בו יוחסה לו עבירה של **חבלה בכוונה מחמירה** - עבירה על סעיף 329(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "**החוק**").

על פי המתואר בעובדות כתב האישום המתוקן, הנאשם נשוי למתלוננת והשניים מתגוררים עם שלושת ילדיהם בטייבה. ביום 8.6.21, חשד הנאשם כי המתלוננת מנהלת קשר עם אחר. בעקבות כך, בשעה 12:30 לערך, יצא מעבודתו לביתם בטייבה. הנאשם הגיע לבית ולאחר שהכניס את הילדים הקטינים לחדר אחר, טען בפני המתלוננת כי היא מקיימת קשר עם אחר. בהמשך לכך, נטל הנאשם סכין משוננת מהמטבח ודקר באמצעותו את המתלוננת, מספר פעמים, בפניה, תוך שהמתלוננת אוחזת בידו ומבקשת ממנו לחדול ממעשיו. בשלב מסוים, הצליחה המתלוננת, בעזרת ידה השנייה, להפיל את הסכין מידו של הנאשם ונחתכה בידה. הנאשם פינה את המתלוננת לבית החולים והסגיר את עצמו למשטרה. המתלוננת אושפזה בבית החולים במחלקת פלסטיקה ושוחררה לאחר שלושה ימים.

כתוצאה ממעשי הנאשם נגרמו למתלוננת החבלות הבאות: חתך במצחה באורך של כ-5 ס"מ עם חשיפת שריר ללא דם פעיל; חתך עמוק במצחה משמאל באורך של כ-15 ס"מ, מאזור קרקפת טמפורלית עד לעפעף עליון, שהביא לחשיפה של עורק טמפורליס. רושם למעורבות של הסעיף הטמפוראלי של עצב הפנים הגורם לצניחה של הגבה ועפעף עליון שמאל ואסימטריה בפנים; חתך באורך של כ-4 ס"מ ללא דם פעיל סמוך לאף, מאזור עפעף תחתון עד לכנף אוזן שמאל; חתך פריאורקולרי מימין באורך של כ-5 ס"מ ללא דם או חשיפת שריר; חתך באורך של כ-15 ס"מ לטראלית לקנטוס הלטראלי חוצה גבה עם שני מתלים בצורת V בחלק העליון; חתך בשורש כף יד ימין וחתך באמה שמאל, כל אחד מהם באורך של כ-4 ס"מ, עמוקים, ללא דם פעיל.

במסגרת ההסדר סוכם כי הנאשם יודה, יורשע ויופנה לקבלת תסקיר מטעם שירות המבחן, אשר יתייחס גם לאופציות טיפוליות, וזאת מבלי שגובשו הסכמות עונשיות כלשהן.

תסקיר שירות המבחן

מהתסקיר שהוגש בעניינו של הנאשם, עולה כי מדובר בצעיר, כבן 29, ללא רישומים פליליים קודמים, נשוי ואב ל-3 ילדים בגילאי 5-2. טרם מעצרו התגורר בדירה שכורה בטיבה עם משפחתו ועבד במפעל. הנאשם השלים 6 שנות לימוד, ולדבריו נאלץ לעזוב את הלימודים על מנת לעזור בפרנסת המשפחה, שהתמודדה עם קשיים כלכליים. תחילה השתלב בעבודות מזדמנות בתחום הבניה ובעשר השנים האחרונות הוא עובד במפעל ומביע שביעות רצון מעבודתו ומיכולתו לתפקד באופן תקין במישור התעסוקתי. במשפחת מוצאו, הנאשם הוא השלישי בסדר הלידה, מתוך 7 אחים בגילאי 18 - 31. אחותו נרצחה לפני כ-12 שנים ואביו מרצה עונש מאסר ממושך על רקע מעורבותו ברצח. על רקע זה נפרדו הוריו ובני המשפחה ניתקו קשר עם האב. הנאשם תיאר נסיבות משפחתיות מורכבות, ללא תמיכה מצד הדמויות המשמעותיות. מדבריו עלה כי נחשף לאלימות נפשית מצד אביו שהופעל כנגד בני המשפחה. באשר לשימוש בחומרים פסיכואקטיביים מסר כי החל להשתמש בסם מסוג קנאביס בהיותו כבן 17, תחילה באופן ספורדי, אך עם השנים העמיק שימושו עד כדי התמכרות. מדבריו עלה כי נמנע עד כה מלפנות לטיפול בתחום זה.

בנוגע למערכת היחסים הזוגית עם המתלוננת מסר כי הכירו דרך קרובי משפחה עת היה כבן 23, ונשואים מזה כ-8 שנים. תיאר מערכת יחסים תקינה ושלל התנהגות אלימה מצדו כלפיה לאורך השנים. עם זאת שיתף כי לאורך השנים היו עימותים ביניהם סביב נושאים שונים, בעיקר סביב שימושו בקנאביס, אך אירועים אלו לא הגיעו לכדי שימוש באלימות מצידו. עוד תיאר כי הקשר הזוגי התדרדר בשנה האחרונה, לדבריו סביב קשיים כלכליים וקושי במציאת מקום מגורים יציב. עוד מסר כי נמצא בקשר טלפוני קבוע עם המתלוננת והיא אף הגיעה לבקרו בבית המעצר. ציין כי מעוניין לשקם את היחסים עמה ולשוב לשגרת חיים משפחתית תקינה.

במסגרת הליך המעצר התרשם שירות המבחן כי הנאשם גדל בסביבה משפחתית מורכבת, במסגרתה נחשף להתנהגויות אלימות מגיל צעיר, באופן שכלל הנראה הותיר קשיים רגשיים בלתי מעובדים ואף השפיע על תהליך גיבוש זהותו העצמית והגברית, בעודו מפנים עמדות המאשרות שימוש באלימות במסגרת המשפחה וביחס לנשים. עוד העריך שירות המבחן כי לצד תפקודו התעסוקתי ורצונו לקיים שגרת חיים משפחתית תקינה, הנאשם מאופיין בצרכי שליטה בקשר הזוגי, ומתקשה לווסת דחפים תוקפניים במקרים בהם חש אובדן שליטה ופגיעה בדימוי העצמי והגברי. נוכח מאפיינים אלה ולאור ההסלמה שחלה בשנה האחרונה, היעדר פנייה לטיפול עובר למעצר ובחירתו למקד את הבעייתיות במצבו בשימוש בסמים בלבד, העריך שירות המבחן כי קיים סיכון להמשך התנהגות תוקפנית ובלתי מווסתת מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, שלהערכתם אינה קשורה באופן ישיר לצריכת הסמים, אלא לקשייו בוויסות, צרכיו בשליטה ועמדותיו הללו. בהליך המעצר אמנם ביטא הנאשם רצון להשתלב בטיפול, אך הוא מיקד את הבעייתיות במצבו בשימוש בסמים והתקשה להכיר בבעייתיות בכל הקשור לדפוסים אלימים וקשיי וויסות במסגרת הזוגית. עמדתו באשר למוקדי הסיכון במצבו לא השתנתה לאורך חודשי המעצר, והנכונות שהביע להשתלב במסגרת טיפולית לגברים אלימים נבעה, להערכתם, מרצונו להשתחרר ממעצר. לאור דברים אלו, לצד אופי העבירות, לא המליצו על שילובו במסגרת טיפולית ולא המליצו על שחרורו ממעצר.

במהלך האבחון הנוכחי מסר הנאשם כי באירוע נשוא תיק זה חש רגשי קנאה, שהתגברו לאחר שראה התכתבות של המתלוננת עם אדם אחר, ולא קיבל הסבר מספק, באופן שפגע בכבודו. תיאר קושי לשלוט בתחושות הקנאה והזעם שחש, תוך החלטה לפגוע בה והרחקת הילדים קודם לכן. הנאשם התקשה להתייחס לאופי האלימות בה נקט, תוך

שימוש בנשק קר ופגיעה בפניה של המתלוננת. בלט כי התקשה לדבר באופן מעמיק על האירועים עצמם, נטה לצמצם מחומרם וניסה למקד השיחה בטיפול בו מוכן להשתלב, לרבות בתחום האלמ"ב. הרושם הוא שאינו מבין משמעות בקשתו והנדרש במהלך טיפול, כשבמקביל ביטא רצון לחזור לחייו הקודמים בחיק משפחתו והתקשה לתאר ולדייק את מוקדי הסיכון בעניינו המצריכים שינוי וכן נמנע מלהתבונן בביקורתיות מותאמת באופי האלימות הקיצונית בה נקט.

שירות המבחן אף שוחח עם המתלוננת אשר מסרה שהיא כבת 24, מתגוררת כיום בטייבה עם ילדיהם ואינה עובדת נוכח היותה בחופשת מחלה לאחר שנפגעה בתאונה, ומצויה בקשיים כלכליים. המתלוננת תיארה עליות ומורדות ביחסיה עם הנאשם, כאשר תחילה התקשורת ביניהם הייתה חיובית ותומכת והנאשם אף לקח חלק נכבד במטלות הבית. לאחר תקופה חל שינוי דרסטי בהתנהגותו והוא החל להחסיר ימי עבודה, לשהות מחוץ לבית שעות ארוכות, גם בשעות הלילה, וכן החל להתנהג באופן בלתי מווסת וכעוס. המתלוננת ציינה כי במשך מספר חודשים סבלה מאלימות פיזית, אחריהם החליטה לעזוב את ביתם יחד עם ילדיהם ועברה לגור בבית הוריה. באותה עת עבדה, בניגוד לעמדתו של הנאשם. בהמשך חזרה למגורים משותפים עם הנאשם, ועל רקע זה הסתירה התכתבויותיה עם מעסיקה לשעבר. הנאשם המשיך בהתנהלותו הפוגענית ובהפגנת רכושנות וקנאה כלפיה, עד קרות האירוע נשוא תיק זה. המתלוננת סיפרה כי נזקקה לטיפול רפואי וניתוח פלסטי ועדיין סובלת מפגיעה בעצב הפנים, אם כי בחלוף הזמן, לאחר שכעסה שכח, מסרה כי היא עדיין אוהבת את הנאשם, אינה מפחדת שיחזור לחייה ורוצה אותו לצידה למען עתיד ילדיהם. המתלוננת מסרה כי בעזרת טיפול מותאם יכול הנאשם לעשות שינוי ניכר בדפוסיו. שירות המבחן התרשם מתלותה בנאשם, רגשית וכלכלית, כשנראה כי מתוך עמדה זו חוזרת ומתקשה להציב לו גבולות ביחסיהם.

שירות המבחן התרשם מאדם שגדל באווירה אלימה מצד אביו לאורך ילדותו, כאשר לאורך השנים, לצד תפקודו התעסוקתי, פיתח תלות בקנאביס, ככל הנראה כמענה להימנעות מהתמודדות ישירה עם קשיים רגשיים. השימוש בסם היווה אחד ממוקדי החיכוך בינו לבין המתלוננת והשפיע על דפוסי התקשורת ביניהם, כשהנאשם חש חוסר ביטחון עצמי וגברי, באופן שתרם להגברת צרכי השליטה מצידו. ברקע לפגיעה בה תאר חשדנות וקנאה כלפיה, שהגבירו את תחושת הלחץ והפגיעה, עד כדי חוסר ויסות קיצוני שהתבטא במעשיו. למרות חודשי המעצר שחלפו, התרשם שירות המבחן כי לא חלה הגמשה משמעותית בעמדותיו של הנאשם, שגם היום נוטה לראות במתלוננת ובהתנהגותה הסבר לפעולתו, מבלי שהוא מסוגל להכיר באופן ישיר ומעמיק בדפוסיו האלימים הקיצוניים והנזק שגרם לה.

כגורמי סיכוי לשיקום התייחס שירות המבחן לכך שהנאשם נעדר עבר פלילי, למאמציו לעבוד ולפרנס את משפחתו ולרצון שהוא מבטא להשתלב בטיפול, גם כאשר מדובר באמירה ראשונית ולא בשלה. כגורמי סיכון התייחס להתנהלותו הפוגענית כלפי המתלוננת והילדים, חוסר התפקוד בתקופה שקדמה לעבירה, כשברקע דיווח על שימוש בסם לאורך השנים. עוד התייחס לאופי האלימות, המשקף פעולה מחושבת, תוך הרחקת הילדים ושימוש בנשק קר לפגיעה בפניה של המתלוננת. בנוסף הוזכרו אירועי חייו, אשר אינם מעובדים רגשית, מיעוט גורמי התמיכה במשפחתו, מגוריהם הרחוקים משתי משפחותיהם וההתרשמות כי המתלוננת תלויה במידה רבה בנאשם, רגשית וכלכלית. בשקלול נתונים אלו העריך שירות המבחן כי הנאשם מאופיין בשני מוקדי סיכון מרכזיים, שימוש בקנאביס וקושי בוויסות דחפים אלימים. נראה כי הסיכון במצבו משמעותי וכי חזרה לקשר עם המתלוננת ולאינטנסיביות חיים משותפים, תחזור ותגביר את הסיכון לפגיעה פיזית במתלוננת. עוד הוערך כי רמת הסיכון ואופי העבירה אינם מאפשרים בעיתו זה טיפול אמבולטורי, וכי קיים קושי להמליץ על ניסיון טיפולי מחוץ לשב"ס, כשמדובר במסגרות שאינן סגורות, כאשר להערכת שירות המבחן מידת בשלותו של הנאשם להתמסר להליך טיפולי, היא נמוכה, וכך גם הפרוגנוזה להצלחתו במהלך טיפולי ממושך. נראה כי

עמדת המתלוננת אף מחזקת טשטוש הסיכון.

שירות המבחן היה ער לבקשת ב"כ הנאשם לבחון את אפשרות השמתו של הנאשם בבית נועם, ולהנחיית בית המשפט לקבוע עבורו, מבלי להתחייב, ראיון קבלה. על פי המפורט בתסקיר, לא עלה בידם לעשות כן במסגרת לוחות הזמנים שנקבעו, אך הובהר כי בשים לב לאופי העבירה והדינמיקה הזוגית, כששני בני הזוג נוטים לטשטש את קשייהם ויתקשו לבסס הרחקה ונפרדות, ונכח הסיכון המשמעותי במצבו של הנאשם הן לשימוש בסמים והן להישנות התנהגות אלימה וכוחנית בקשר הזוגי, יתקשה השירות לתמוך בהעברתו לטיפול מחוץ לשב"ס, ובכלל זה ב"בית נועם", אשר מציע מסלול משולב תנאי פנימייה לתקופה קצרה בלבד, כאשר צרכיו של הנאשם דורשים טיפול ממושך בתנאי הרחקה מהמתלוננת. להערכת שירות המבחן על הנאשם להשתלב בטיפול בגבולות ברורים וחד משמעיים כמו אלה המוצבים בשב"ס, לצורך שינוי בעמדותיו ובייחסו לבת זוגו כנפרדת ממנו ובעלת צרכים משלה ולצורך רכישת כלים לוויסות התנהגותו. לפיכך, לא בא שירות המבחן בהמלצה טיפולית בעניינו של הנאשם.

להשלמת התמונה יצוין כי לאחר קבלת התסקיר הגיש הסנגור המלומד, עו"ד כהן, בקשה לדחות את הטענות לעונש לצורך קבלת תסקיר משלים, על מנת שיתקיים בכל זאת ראיון קבלה בבית נועם. בדיון שהתקיים ביום 22.2.22 דנתי בבקשה זו ודחיתי אותה, וזאת לנוכח הקביעות המובהקות שעלו מהתסקיר בדבר חוסר התאמת החלופה הטיפולית בבית נועם לנוכח טיב ועוצמת גורמי הסיכון העולים מהתנהגותו ומדפוסיו של הנאשם. בעקבות זאת, נשמעו הטענות לעונש על בסיס החומר הקיים, כאשר עובר לטיעוני הצדדים העידו לעונש מטעם הגנה אמו של הנאשם ואשתו, המתלוננת.

אמו של הנאשם, גב' המאש זינאב, תיארה את הקשים שעברו עליה ועל יתר בני המשפחה בעקבות מעורבות אבי המשפחה ברצח אחת מבנותיו. היא ציינה כי בנה, הנאשם, סייע תמיד לה וליתר אחיו להתמודד עם הקשיים, וכי מערכת היחסים בינו לבין המתלוננת טובה גם כיום. על רקע זה ביקשה לתת לו את האפשרות להשתלב במסגרת טיפולית. המתלוננת, במענה לשאלותיו הממוקדות של ב"כ הנאשם, ציינה כי הנאשם ליווה אותה לאחר האירוע לבית החולים וכי ילידה קשורים מאד לאביהם וזקוקים לו. עוד ציינה כי החלימה מהפציעות שגרם לה הנאשם וכי היא מבקשת שישתחרר מבית הסוהר.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה תיארה בטיעוניה את נסיבות ביצוע העבירה והדגישה את החומרה הרבה שבמעשי הנאשם, ואת פגיעתם בערכים חברתיים משמעותיים, ובהם הזכות לשלמות גופה ולביטחונה האישי של המתלוננת, כמו גם פגיעה בערך של שימור התא המשפחתי. עוד ציינה את מגמת ההחמרה בענישה בעבירות אלימות בתוך המשפחה, נוכח היקף התופעה בשנים האחרונות, כאשר בלא מעט מקרים שומעים על נשים אשר קיפחו את חייהם עקב האלימות הקשה. בתוך כך ציינה כי העונש המרבי הקבוע לצד העבירה בה הורשע הנאשם הוא 20 שנות מאסר, כאשר המחוקק קבע עונש מינימום של 4 שנים, שעה שעבירה זו מבוצעת בתוך המשפחה, דבר אשר מצביע על החומרה היתרה המתלווה לעבירות אלימות במשפחה. היא התייחסה למאפייני החומרה שהתגלו במקרה זה, המצביעים על תכנון מוקדם, כאשר הנאשם יצא מוקדם מעבודתו, הגיע לבית המשפחה והכניס את ילדיו לחדר אחר. בנוסף, חומרה יתרה טמונה בשימוש בסכין,

והעובדה כי דקר את המתלוננת בפניה מלמדת על אכזריותו ועל רצונו להשחית את פניה של המתלוננת. הנאשם אף גרם בפועל לנזקים חמורים, כפי שמפורט בכתב האישום, אשר דרשו טיפול רפואי, הכולל ניתוח פלסטי, ועד היום סובלת המתלוננת מפגיעה בעצבי הפנים. עוד הפנתה התובעת המלומדת לפוטנציאל הנזק, נוכח מיקום הדקירות, וציינה כי אלמלא התושייה שגילתה המתלוננת עלול היה האירוע להסתיים באופן חמור עוד יותר. לזכותו של הנאשם ציינה כי פינה את המתלוננת לבית החולים והסגיר עצמו למשטרה. ב"כ המאשימה הגישה אסופת פסיקה ועתרה למתחם הנע בין 7 ל-12 שנות מאסר, לצד עונשים נלווים.

באשר לנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, ציינה כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, אשר נטל אחריות וחסך זמן ציבורי וכן פינה את המתלוננת לקבלת טיפול רפואי. מנגד, ציינה כי שירות המבחן לא בא בהמלצה שיקומית, והתרשם מקושי בוויסות דחפים אלימים וכי הנאשם מצמצם מחומרת מעשיו, נעדר ביקורת או הבנה כלפי דפוסיו האלימים וחרף חלוף הזמן אין שינוי של ממש בעמדותיו והוא מטיל את האשמה על המתלוננת. עוד ציינה כי עולה מהתסקיר שקיים סיכון משמעותי במצבו של הנאשם, הן בשל השימוש בסמים והן בשל הסיכון הממשי להישנות התנהגות אלימה. לאור דברים אלו עולה כי אין המדובר במי שמחזיק בסיכוי ממשי לשיקום, ולכן סברה כי יש למקם את עונשו בשליש התחתון של מתחם הענישה, אך לא בתחתית המתחם, וזאת לצד מאסר על תנאי ופיצוי למתלוננת.

מנגד, ביקש ב"כ הנאשם להעניק משקל רב לכך שהנאשם דאג כי ילדיהם לא יהיו נוכחים ולא יפגעו, ובנוסף הזמין למתלוננת אמבולנס ואף העניק לה טיפול רפואי עד הגעתו של האמבולנס. הסנגור המלומד טען כי מדובר בנאשם נעדר עבר פלילי, אשר נסיבות אלו מבדלות אותו משאר מקרי האלימות אותם הציגה המאשימה, ויש בהן כדי להצדיק התחשבות והקלה עמו. לדבריו, הנאשם הביע חרטה אמיתית, לכן הסגיר עצמו והודה במעשיו, באופן המעיד על לקיחת אחריות. עוד הדגיש כי למתלוננת לא נגרמה נכות או פגיעה קשה והציג מסמך רפואי מבית החולים, שסומן ע/1, ממנו נלמד כי היא השתחררה לאחר זמן קצר מבית החולים. עוד ציין כי המתלוננת העידה בפני בית המשפט וציינה כי פציעותיה עברו וילדיה מתגעגעים אל אביהם והיא מבקשת שהוא יחזור הביתה. כמו כן, ציין כי הנאשם הוא המפרנס היחיד של בני המשפחה, כאשר לאורך השנים תפקד באופן חיובי ופרנס את משפחתו. בתוך כך ציין כי השמתו במאסר ארוך יפגע קשות במשפחתו בפן הכלכלי, ואף בפן הרגשי, שכן ילדיו קשורים אליו. נוסף לדברים אלו ציין כי הנאשם נקי מסמים כבר תקופה ארוכה, כשנה, ואף ביקש לעבור טיפול ב"בית נועם", אך לא נמצא מתאים. ב"כ הנאשם הסכים כי בנסיבות אלו אין מקום לטעון לחריגה ממתחם הענישה, אך לטענתו יש למקם את הנאשם ברף הנמוך ביותר של המתחם. לצד כל אלו ביקש להתחשב בנסיבותיו האישיות של הנאשם, אשר גדל בסביבה מורכבת ובעייתית, ולכן העובדה שלמרות כך הוא נעדר עבר פלילי אינה דבר של מה בכך. ב"כ הנאשם הפנה גם לתסקיר, ממנו עולה כי מדובר במי שמפרנס את משפחתו באופן יציב, כאשר במשך כעשור עבד במקום עבודה קבוע. עוד ציין כי המתלוננת מסרה לקצין המבחן כי לשניים מערכת יחסים תקינה, אשר התדרדרה אך לאחרונה לאור קשיים כלכליים והשימוש שלו בקנאביס. ב"כ הנאשם הגיש פסיקה בה נקבעה ענישה הנעה בין שנת מאסר ועד ארבע וחצי שנים. לבסוף, ביקש לבחון את התמונה הכוללת, בתוך כך את הפגיעה במשפחתו של הנאשם, נסיבותיו האישיות, התנהלותו החריגה לאחר ביצוע הדקירות ולאור כך להשית עליו עונש מקל על מנת שיוכל לשקם את חייו ואת משפחתו ולמנוע את האפשרות שיטמיע נורמות שליליות לאורך מאסרו.

לבסוף, שמעתי גם את דבריו של הנאשם עצמו, אשר מסר כי הוא מתחרט על מעשיו וכי לא יחזור עליהם. הוא הביע רצונו לחזור לביתו ולמשפחתו, וציין כי הוא מצוי בקשר טלפוני רצוף עם בני המשפחה, אשר אף מגיעים לבקרו בבית

דין והכרעה

עבירות האלימות כלפי בני משפחה הנן אחת התופעות הנפוצות והקשות ביותר עמן מתמודדת מערכת אכיפת החוק. המדובר, דרך כלל, בפגיעה חמורה, לעתים מתמשכת, בשלומם הפיזי והנפשי של אלה אשר לנוכח גילם הצעיר, מגדרם ושכיחותן של תפיסות ארכאיות בדבר אופיין וטיבן של מערכות היחסים בין בני זוג, מוצאים עצמם מוחלשים ונטולי הגנה מול עצמת זעמם וגחמותיהם של בעלי השררה והכוח. על רקע שכיחותה של תופעה זו בכל רבדי החברה, ולנוכח הפגיעה הקשה הכרוכה בה והקושי האינהרנטי בחשיפתה, נקבעה בפסיקת בתי המשפט מדיניות ענישה המחייבת החמרה ומיצוי הדין, למצער באותם מקרים בהם הדרך לשיקום, לריפוי ולאיחוי השסעים במערכת המשפחתית לוטה בערפל. על מכלול מסרים אלה, ובתוך כך על הערכים החברתיים שנפגעים, על מידת הפגיעה בהם ועל מדיניות הענישה המתחייבת, עמד אך לאחרונה כב' השופט אלרון בפסק דינו בע"פ 375/22 מ"י נ' בסל (10.2.22):

"בית משפט זה עמד, לא פעם ולא פעמיים, על מדיניות הענישה המחמירה שיש לנקוט בעבירות אלימות מסוג זה. כפי שצינתי במקרה אחר:

"כפי שהודגש לא אחת, יש לנקוט במדיניות ענישה מחמירה ומרתיעה כלפי עבירות אלימות במשפחה - ואלימות בין בני זוג בפרט - על מנת למגר תופעה נפסדת זו. זאת, בין היתר לנוכח הקושי הקיים לעיתים בחשיפת עבירות אלו, המבוצעות בהסתר מאחורי מפתן הדלת; הפגיעה הקשה שהן מסבות לתחושת הביטחון של בני המשפחה - וקורבנות המעשים בפרט; והחשש מהסלמת המעשים באופן העלול אף לסכן את חיי בני המשפחה, ובהם בת זוגו של התוקף..." (...)

מתאימות לענייננו גם קביעותיו של השופט א' שטיין במקרה אחר: "הביטוי "אלימות בין בני זוג" איננו משקף נאמנה את המציאות העגומה שמאחוריו. המדובר הוא, על פי רוב, במעשי אלימות של גברים בנשותיהם אשר נעשים בין כתלי הבית או בסביבה פרטית אחרת באין רואה, באין מפריע, ובאין שומע - או באין מי שרוצה לשמוע; [...] בגינוי ובהוקעה של מבצעי עבירות אלה אין די; את הגינוי וההוקעה כאמור יש לגבות על ידי הטלת עונשים הולמים ומרתיעים על בני הזוג האלימים" (ע"פ 241/17 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 34 (16.7.2019), ההדגשה הוספה - י' א').

על בית המשפט להוסיף ולפעול כמיטב יכולתו במאמציו למיגור תופעה קשה זו - כך במישור הרתעת העברין עצמו, וכן במישור הרתעת הרבים. בגדר זאת, אל לקביעות הנוקבות הנכללות בפסיקת בית משפט זה שחלקן אוזכרו לעיל, להיוותר בגדר רטוריקה בלבד."

במקרה אחר מהעת האחרונה - ע"פ 3168/19 פלוני נ' מ"י (26.1.22) - דן כב' המשנה לנשיאה השופט נ' הנדל, בביטוי הקיצוני ביותר של תופעה נפסדת זו, רצח אישה על ידי בן זוגה, ואגב אותו דיון ציין גם את הדברים הבאים, אשר יפים לענייננו:

"מקרים אלו של רצח נשים בידי בני זוגן הם מקרי הקצה של תופעה רחבה יותר של אלימות

נגד נשים, שהחמירה עוד מאז פרוץ מגפת הקורונה - החמרה שבאה לידי ביטוי בעליה של מאות אחוזים במספר הפניות למוקד המידע והסיוע של משרד הרווחה, ושל עשרות אחוזים במספר הפניות למרכזי טיפול ומשטרה (שם, בעמ' 16 - 19). כפי שכתב לא מכבר חברי השופט ע. גרוסקופף: "השנים חולפות, נדמה לנו שאנו צועדים קדימה לעבר עולם מתקדם ושוויוני יותר, ואולם, לדאבון הלב, בתחום האלימות נגד נשים מצד בני זוגן וקרוביהן עולם כעוולתו נוהג" ע"פ 3011/17 פרץ נ' מדינת ישראל, פס' 14 (31.1.2019).

חומרה יתרה נעוצה גם בבחירתו של הנאשם לכלות זעמו במתלוננת, תוך שימוש בסכין, שפוטנציאל הסיכון הכרוך בו ידוע לכל ואינו דורש הסבר. עמד על כך לא פעם בית המשפט העליון, ויפים בהקשר זה הדברים שנכתבו בע"פ 8113/12 מ"י נ' מחלב (4.8.13):

"מקרה זה מצטרף לרשימה ארוכה של אירועים, שבהם נעשה שימוש בסכין או בכלי משחית אחרים, לשם פתרון סכסוכים ומחלוקות, כאשר, לעיתים קרובות, תוצאות המעשים הן קשות ביותר. על חומרתה של תופעה זו, אשר פשתה במקומותינו והיא, לדאבון הלב, הולכת ומתרחבת, ועל הצורך להיאבק בה באמצעות ענישה קשה ומחמירה, עמד בית משפט זה בשורה ארוכה של פסקי דין.

כך, למשל, דברי השופט נ' הנדל בע"פ 6910/09 הדרה נ' מדינת ישראל (9.5.10):
"האלימות המתפשטת חושפת את החברה במערומיה מדי יום ביומו. האלימות אינה מפלה בין עיר לכפר, בין צפון לדרום, ובין זקן לצעיר. בצוק העתים אין מנוס מלנהוג במידת החומרה היתרה, יותר משהעבריינים צריכים לכך - הציבור צריך לכך. אחת המטרות המרכזיות של הענישה הפלילית היא כאמור הרתעת עבריינים בכוח, ל"מען יראו וייראו". תופעה זו של 'סכינאות' יש להדביר. המסר חייב להיות ברור, למען ידע כל איש ונער כי נטילת סכין כדי לתקוף היא נטילת סיכון - לא רק כלפי הקורבן, אלא גם כלפי העבריין בדמות הטלת ענישה מחמירה. במלים אחרות, 'תרבות הסכין' היא תרבות שלא ניתן לגלות כלפיה סובלנות" (שם, בפסקה 5, וראו גם, ע"פ 7712/12 פלוני נ' מדינת ישראל (23.5.2013); ע"פ 6376/11 כבוב נ' מדינת ישראל (20.11.2012); ע"פ 6223/11 אגבריה נ' מדינת ישראל (25.6.2012)).

מעשיו של הנאשם, כמפורט בכתב האישום המתוקן, פגעו פגיעה ממשית בערכים החברתיים שתוארו לעיל. הנסיבות הנוגעות לביצוע העבירה מעידות על כך שלא מדובר היה במעשה ספונטני שבוצע מתוך אובדן עשתונות רגעי, אלא מתוך שקילה מוקדמת ובדעה צלולה. על רקע חשדו של הנאשם כי אשתו, המתלוננת, מנהלת קשר עם אחר, עזב הנאשם את מקום עבודתו בשעות הצהריים ושם את פעמיו לעבר בית המשפחה. בהגיעו לשם, דאג להרחיק את הילדים המשותפים מזירת העימות, והכניס אותם לחדר אחר. או אז הטיח בפני המתלוננת כי היא מקיימת קשר עם אדם כלשהו, ובהמשך נטל לידי אשתו סכין משוננת ודקר את המתלוננת מספר פעמים בפניה, זאת על אף שאחזה בידו וביקשה ממנו לחדול ממעשיו. הנאשם לא שעה לתחינותיה, ומעשיו הופסקו רק לאחר שבשלב מסוים הצליחה המתלוננת, בעזרת ידה השנייה, להפיל את הסכין מידו של הנאשם. רק בשלב זה התרצה הנאשם, פינה את המתלוננת לבית החולים והסגיר את עצמו למשטרה. אלא שאת זאת עשה רק לאחר שגרם למתלוננת חבלות חמורות ביותר באזורים

שונים במצח ובפנים בדמות חתכים, חלקם ארוכים, חלקם עמוקים, לרבות כאלה שהובילו לחשיפה של עורק או שריר ואף לצניחה של הגבה והעפעף ואסימטריה בפנים. כמו כן, נגרמו למתלוננת חתכים עמוקים בידיים, במהלך הניסיון להוציא את הסכין מידי הנאשם. חבלות אלה חייבו אשפוז בן 3 ימים במחלקת הפלסטיקה בבית החולים. הנזק שנגרם למתלוננת בפועל היה אפוא משמעותי ביותר, במיוחד כאשר לוקחים אנו בחשבון את החשיבות הרבה המיוחסת בחברה למראה פניו של האדם, ולקושי הנפשי והפיזי הנלווה לחבלות, חתכים וצלקות באזור זה של הגוף. עוד ראוי להזכיר כי לנוכח רגישותם של הפנים והראש, פוטנציאל הנזק הכרוך בפגיעה בהם גבוה במיוחד, ומעשה פגיעה מכוון באזורים רגישים אלה של הגוף מעיד ביתר שאת על הכוונה לחבול ולהותיר נכות או מום של קבע. נזכיר עוד כי מדובר בפגיעה במתלוננת בדלת אמותיו של ביתה-מבצרה, המקום בו רשאית היא לחוש מוגנת ואהובה, ובסמיכות רבה לחדר בו הוחזקו באותה עת ילדיה הקטנים, עם כל החשש והאימה הנלווים לכך. בכל אלה יש כדי להצדיק החמרה בעונשו של הנאשם, ומעשיו של הנאשם בהמשך, כלומר פינויה של המתלוננת לבית החולים והסגרתו לידי המשטרה, אינם יכולים אלא למתן במעט את התגובה העונשית המתחייבת.

באשר לפסיקה הנוהגת, הרי שפסיקת בתי המשפט בעבירות אלימות נעה על פני קשת רחבה, בשים לב לחומרת האירועים, לאופייה של האלימות שהופעלה, למכלול נסיבותיו האישיות של הנאשם, לעברו הפלילי ולסיכויי הטיפול והשיקום. עם זאת, מדיניות הענישה העקרונית בעבירות מסוג זה, המבוצעות תוך שימוש בנשק קר וגרימת חבלות, הנה מחמירה וכוללת דרך שגרה עונשי מאסר ממושכים מאחורי סורג ובריח. במיוחד כך הם פני הדברים כאשר מדובר בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, שלצידה עונש מרבי של 20 שנות מאסר. יפים לעניין זה דברי בית המשפט העליון מתוך ע"פ 4344/18 **גאבר נ' מ"י** (16.08.19):

"גרימת חבלה בכוונה מחמירה היא עבירה שעונשה המירבי עומד על 20 שנות מאסר. עונש זה איננו רק מגדיר את גבולה העליון של סמכות הענישה שבידי בתי המשפט, אלא גם מבטא את עמדת המחוקק ביחס לחומרת העבירה שבה עסקינן (ראו למשל ע"פ 212/79 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד לד(2) 423, 421 (1979); ע"פ 5855/15 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 12 לפסק דינו של השופט א' שהם (5.6.2016); וכן ע"פ 4272/04 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נט(6) 175, 189 (2005)). בקבעו עונש מירבי זה, הורה לנו המחוקק לשקול הטלת עשרים שנות מאסר בפועל על נאשם שנמצא אשם בגרימת חבלה בכוונה מחמירה בנסיבות המצויות בדרגת החומרה הגבוהה ביותר. המחוקק לא דיבר לריק - עלינו להתאים את הענישה הנוהגת לעמדתו זו."

ונזכיר, בהקשר זה, כי על פי הוראות סעיף 329(ב) לחוק, כאשר מדובר בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה כלפי בן משפחה, כמו במקרה שלפנינו, ובהעדר טעמים מיוחדים, יש להטיל על הנאשם עונש שלא יפחת מחמישית העונש המרבי שנקבע לעבירה, כלומר לא פחות מארבע שנות מאסר. אמנם תקופה זו עשויה לכלול גם את רכיב המאסר המותנה, אך עצם קביעת המחוקק בדבר קיומו של עונש מזערי הכולל מאסר ממושך, מעידה על החומרה המיוחסת בחברה הישראלית למעשים מעין אלה, ועל הצורך בענישה הולמת, מרתיעה ומציבת גבול.

המאשימה ביקשה לסמוך את עתירתה לעונש על מספר פסקי דין:

בע"פ 4185/19 **בשתאוי נ' מ"י** (17.3.20), הורשע המערער, על פי הודאתו, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. המערער דקר את בת זוגו שלוש פעמים בסכין, בבטנה ובחזה, ביודעו כי היא בהריון, וסיכן את חייה ואת חיי העובר. לאחר מכן נמלט מהמקום והותיר אותה פצועה ומדממת. בהתחשב בתכנון המוקדם של המעשים ובפוטנציאל הנזק המשמעותי נקבע **מתחם ענישה הנע בין 8 ל-13 שנות מאסר**. על המערער, בעל ארבע הרשעות קודמות בעבירות אלימות, הוטלו **10 שנות מאסר**. ערעורו על חומרת העונש נדחה.

בע"פ 5307/17 **חלאג' נ' מ"י** (12.7.18), הורשע המערער, על פי הודאתו, בעבירות חבלה בכוונה מחמירה, החזקת סכין, איומים ושיבוש מהלכי משפט. על רקע רצונה של אשתו להתגרש ממנו, ולאחר שאיים עליה שישחית את פניה, נכנס הנאשם לחדר בו ישנה אשתו ובעודה ישנה החל לחתוך אותה בסכין חתכים ארוכים בפניה ובראשה. המערער המשיך וחתך את אוזנה של המתלוננת, כך שחלק מאפרכסת האוזן נתלשה. נקבע **מתחם ענישה הנע בין 7 ל-14 שנות מאסר**, ועל המערער, בעל עבר פלילי מכביד, הכולל עבירות אלימות נגד אשתו הראשונה ואף נגד המתלוננת, הוטל עונש של **12 שנות מאסר**, לרבות מאסר על תנאי שהופעל במצטבר.

בע"פ 6842/14 **פלוקה נ' מ"י** (24.9.15), המערער הורשע, על פי הודאתו, בעבירות של חבלה בכוונה מחמירה ואיומים נגד אשתו, ובתקיפה סתם של בתה מקשר קודם. על רקע רצונה להתגרש ממנו, דקר המערער את אשתו בסכין בבית החזה וגרם לה לפגיעות באברים פנימיים אשר סיכנו את חייה. בית המשפט המחוזי שקל את התכנון המוקדם, פוטנציאל הנזק המשמעותי של המעשה ואת העובדה שהמערער הורשע בעבר בעבירות תקיפה ואיומים נגד רעייתו, לצד זאת שקל את גילו הצעיר, חרטתו, בתוך כך העובדה שלאחר האירוע שתה חומר רעיל ודקר עצמו באזור הבטן ואת העובדה שמדובר במאסרו הראשון. נקבע **מתחם ענישה הנע בין 7 ל-12 שנות מאסר** ונגזרו על המערער **9 שנות מאסר בפועל**, שכללו הפעלת מאסר על תנאי במצטבר. ערעורו על חומרת העונש נדחה.

בע"פ 410/18 **כהן נ' מ"י** (20.9.18), נדון עניינו של מערער שהורשע בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. לאחר שהתגלע ויכוח בינו לבין אשתו, נטל המערער סכין באורך 8 ס"מ ודקר אותה פעמים רבות במקומות שונים בגופה, בגב, בראש, בצוואר, בשכמות, בכתפיים ובידיים וגרם לה לפגיעות חמורות. לאחר שנשברה הסכין נשך באפה של המתלוננת במשך מספר שניות. בשל הפגיעות הרבות אושפזה המתלוננת בבית החולים למשך שלושה ימים. בית המשפט המחוזי קבע **מתחם ענישה הנע בין 6 ל-10 שנות מאסר**, ועל המערער הוטלו **6.5 שנות מאסר בפועל**. ערעורו על חומרת העונש נדחה.

בע"פ 4221/13 **ואנונו נ' מ"י** (26.3.15), הורשע המערער, על פי הודאתו, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה. המערער הטיח אבן בראשה של גרושתו ודקר אותה דקירות מרובות באמצעות מברג, בראש ובפלג גופה העליון. בהתחשב בתכנון המוקדם של המעשים נקבע **מתחם ענישה הנע בין 6 ל-13 שנות מאסר**. על המערער, בעל עבר פלילי, לרבות הרשעה בעבירות אלימות כלפי אותה מתלוננת, נגזרו **10 שנות מאסר בפועל**. הערעור שהגיש על חומרת העונש נדחה.

כאן המקום לציין, כי מבלי להקל ראש ולו במקצת בחומרת מעשיו של הנאשם שלפני, הרי שעיון במכלול הנסיבות הקשורות בביצוע העבירות בפסקי הדין שהציגה המאשימה מלמד כי בכל אחד מאותם מקרים מדובר במעשים חמורים יותר מאלה בהם הורשע הנאשם, ועל כן גם מתחם הענישה שייקבע בעניינו צריך שיהיה מתון מעט יותר מהמתחמים שנקבעו שם, ומזה לו עתרה המאשימה. מסקנה זו יפה גם לשלב הענישה בגדר המתחם, שכן במקרים אליהם הפנתה המאשימה מדובר היה ככלל בנאשמים בעלי עבר פלילי רלוונטי, שמיקום עונשם בגדר המתחם הנו באופן טבעי גבוה יותר.

מנגד, גם הפסיקה שהוגשה מטעם ההגנה לוקה בקשיים וספק אם ניתן ללמוד ממנה דבר בהקשר הנוכחי. בת"פ (מרכז) 10734-05-20 מ"י נ' בלייב (2.2.21), מדובר היה במי שהכה את בת זוגו נמרצות באמצעות אגרופיו ובאמצעות מוט מתכת. הנאשם הורשע בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, עבירה קלה מזו בה הורשע הנאשם שלפני, ובשונה מעניינו גם לא נעשה כל שימוש בסכין. אף על פי כן הוטל על הנאשם שם עונש מאסר בפועל למשך 5 שנים, במסגרת הסדר טיעון סגור, ומאסר מותנה קודם הופעל בחופף. גם ע"פ 4813/15 פלאח נ' מ"י (22.3.16), עוסק בעבירה של חבלה חמורה בנסיבות מחמירות, אך שם לא היה מדובר כלל באלימות בין בני זוג וממילא לא ניתן להסיק דבר מהפנייה זו.

ב"כ הנאשם הפנה גם לע"פ 1211/00 טובי נ' מ"י (27.8.00), שם אומנם הורשע הנאשם בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, אך דובר במי שירה מספר יריות באביו, הסובל ממחלת נפש, לאחר שהאב נכנס להתקף אלים. האב נפצע והחלים, ועל הנאשם הוטלו 18 חודשי מאסר בפועל. כפי שניתן לראות, למעט הוראת החיקוק אין כל קשר או דימיון בין מקרה זה לבין המקרה שלפני. לבסוף, בת"פ (מרכז) 898-09-17 מ"י נ' אל עביד (14.1.18), דובר על נאשם, צעיר ללא עבר פלילי, שהורשע, לאחר הליך גישור, במסגרת הסדר טיעון סגור, בעבירה של חבלה בכוונה מחמירה, בכך שדקר את אימו דקירות רבות, כאשר היא בחודש הרביעי להריונה. בית המשפט אישר את הסדר הטיעון שגובש בין הצדדים וגזר על הנאשם מאסר למשך 4.5 שנים.

בשים לב לכל האמור לעיל, בהתחשב בנסיבות החמורות האופפות את ביצוע העבירה, הפגיעה המשמעותית בערכים המוגנים, חומרת הנזק שנגרם בפועל, כמו גם הנזק הפוטנציאלי, התנהלותו הראויה של הנאשם לאחר מעשה ומדיניות הענישה הנוהגת, אני סבור כי מתחם העונש ההולם למעשיו של הנאשם נע בין 4.5 ל-8.5 שנות מאסר בפועל, לצד מרכיבי ענישה נלווים בדמות מאסר מותנה ופיצוי הולם.

משנקבע מתחם הענישה יש לאתר את העונש הראוי לנאשם בגדרו של המתחם, בהתחשב במכלול הנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה, אלא נוגעות יותר לנאשם עצמו, לעברו ולדפוסי. בהקשר זה אציין לקולה כי מדובר באדם צעיר, כבן 29, אשר אין לחובתו הרשעות קודמות וזוהי הסתבכותו היחידה בפלילים. לנאשם 3 ילדים קטנים התלויים בו מבחינה כלכלית וקשורים אליו בנפשם. הנאשם הסגיר את עצמו לידי המשטרה מיד לאחר המקרה, הודה במיוחס לו, נטל אחריות וחסך זמן ציבורי יקר, כמו גם את הצורך בשמיעת עדות המתלוננת. נסיבותיו האישיות והמשפחתיות, כמפורט בתסקיר בהרחבה, אינן פשוטות כלל ועיקר, כאשר עוד בילדותו נחשף לביטויי אלימות מידי אביו כלפי כנגד בני המשפחה, ביטויים שהגיעו לשיאם במעורבותו של האב ברצח אחותו של הנאשם. הנאשם עצמו נשא את המתלוננת לאשה, ולאורך השנים הצליח לנהל אורח חיים יציב בתחום התעסוקה ופרנס את משפחתו בכבוד. בתוך כך שמעתי גם

את בקשתם המשותפת של הנאשם והמתלוננת לאפשר להם לחדש במהירה את הקשר המשפחתי ולאפשר את חזרתו של הנאשם לחיק בני המשפחה. אינני מתעלם גם מכך, אך יובהר כי לנוכח יחסי התלות המובהקים המתקיימים ביניהם, כמפורט בתסקיר, וההערכה כי חזרה לקשר עם המתלוננת ולאינטנסיביות חיים משותפים, תחזור ותגביר את הסיכון לפגיעה פיזית במתלוננת, משקלו של שיקול זה אינו רב. מכל מקום, מכלול נתונים אלה מצדיק הימנעות ממיצוי הדין עם הנאשם ואיתור העונש ההולם לנסיבותיו ברבדים התחתונים של מתחם העונש ההולם שנקבע.

מנגד, לא ניתן להתעלם מהתמונה המדאיגה המצטיירת מתסקיר שירות המבחן, בדבר דפוסיו ותובנותיו של הנאשם. הנאשם הפנים לאורך השנים עמדות המאשרות שימוש באלימות במסגרת המשפחה וביחס לנשים. הוא מאופיין בצרכי שליטה בקשר הזוגי, ומתקשה לווסת דחפים תוקפניים במקרים בהם חש אובדן שליטה ופגיעה בדימוי העצמי והגברי. הנאשם מיקד מלכתחילה את הבעייתיות במצבו בשימוש בסמים, והתקשה, גם בחלוף חודשי מעצר ארוכים, להכיר בבעייתיות בכל הקשור לדפוסים אלימים וקשיי וויסות במסגרת הזוגית. הנאשם התקשה לדבר באופן מעמיק על האירועים עצמם, נטה לצמצם מחומרתם ונמנע מלהתבונן בביקורתיות מותאמת באופי האלימות הקיצונית בה נקט. הנאשם מאופיין בשני מוקדי סיכון מרכזיים, שימוש בקנאביס וקושי בוויסות דחפים אלימים. במצבו הנוכחי קיים סיכון להמשך התנהגות תוקפנית ובלתי מווסתת מצדו של הנאשם כלפי המתלוננת, ולנוכח מאפייניו וגורמי הסיכון בעניינו, לא ניתן לשלבו בהליכי טיפול במסגרות חיצוניות לשב"ס. מכלול נתונים אלה מחייב מתן ביטוי מסוים בהיבט העונשי לסיכון הקיים, להעדרו של אופק טיפולי בעת הזו ולצורך להרתיע את הנאשם ואחרים כמותו מפני ביצוע מעשים דומים בעתיד.

האיזון בין מכלול השיקולים הללו מוביל אל המסקנה כי את עונשו של הנאשם ראוי למקם בסמוך לתחתית המתחם שנקבע, אך לא בתחתיתו ממש. מדובר אמנם בגישה מתונה כלפי הנאשם, בשים לב לגורמי הסיכון, אך יש בה כדי לתת ביטוי לעובדה כי מדובר בתקופת מאסר ראשונה, ולתקווה כי הנאשם ישכיל לנצל את תקופת המאסר הממושכת, ישתלב בטיפול מתאים ויפעל לשיקום חייו ולקידום מצבם של בני משפחתו. לצד עונש המאסר המתחייב, יוטלו מאסרים מותנים מרתיעים וכן פיצוי הולם, גם אם מתון בהתחשב במכלול הנסיבות, למתלוננת. אני ער כמובן לעמדת המתלוננת, כמו גם לקשיים הכלכליים הניצבים לפני הנאשם והתלויים בו, אך בשים לב לעצמת הפגיעה שספגה המתלוננת ולזכותה לעצב את חייה העתידיים כרצונה, ראוי לחייב את הנאשם בתשלום פיצוי.

לאור כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:

1. מאסר בפועל למשך 5 שנים מיום המעצר - 8.6.21.
2. 12 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת אלימות מסוג פשע.
3. 6 חודשי מאסר על תנאי והתנאי הוא כי במשך 3 שנים מיום שחרורו מהמאסר לא יעבור הנאשם עבירת אלימות כלפי הגוף, מסוג עוון.

4. פיצוי בסך 15,000 ₪ למתלוננת. הפיצוי יופקד ב-5 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 10.9.22, ויעבר למתלוננת ע"י המזכירות על פי פרטים שתספק המאשימה.

העתק יועבר לשירות המבחן.

זכות ערעור בתוך 45 ימים.

ניתן היום, כ"ב סיוון תשפ"ב, 21 יוני 2022, במעמד הצדדים.